

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 97/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 22. júna 2011 predbežne prerokoval návrh prvého námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania o súlade § 47 ods. 3 poslednej vety zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 prvou vetou, čl. 18 ods. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Návrh prvého námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania o súlade § 47 ods. 3 poslednej vety zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 prvou vetou, čl. 18 ods. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd p r i j í m a na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 4. apríla 2011 doručený návrh prvého námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej aj „navrhovateľ“) na začatie konania o súlade § 47 ods. 3 poslednej vety zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „exekučný poriadok“) s čl. 1 ods. 1 prvou vetou, čl. 18 ods. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), s čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľ odôvodňuje svoj návrh s poukazom na to, že napadnutý § 47 ods. 3 posledná veta exekučného poriadku zakotvuje, že *„súdny exekútor nemá právo na náhradu trov konania za úkony, ktoré vykoná po začatí exekučného konania (po tom, čo mu bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie) do momentu, kedy mu exekučný súd doručí poverenie na vykonanie exekúcie. V tejto fáze exekučného konania je však súdny exekútor povinný vykonať zákonom ustanovené procesné úkony a vynaložiť potrebné výdavky na realizáciu týchto procesných úkonov, pričom tejto zákonnej povinnosti sa súdny exekútor nemôže zbaviť (návrh na vykonanie exekúcie nemôže odmietnuť). ...*

Súdny exekútor má okrem povinnosti vykonať označené procesné úkony aj povinnosť sám vynaložiť výdavky potrebné na ich uskutočnenie. Skutočnosť, že zákon ukladá súdnemu exekútorovi povinnosť výdavky vynaložiť a odopiera mu právo dosiahnuť ich náhradu (formou náhrady trov konania), je zásahom do práva súdneho exekútora vlastníť majetok vykonaným v rozpore s článkom 20 Ústavy Slovenskej republiky, pričom tento zásah má charakter nedovoleného zbavenia majetku v rozpore s článkom 1 Protokolu zo 4. novembra 1950 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň ide o rozpor so zásadou právneho štátu vyjadrenou v článku 1 Ústavy Slovenskej republiky. Výdavky vynaložené na získanie poverenia na vykonanie exekúcie zostávajú kryté výlučne z vlastného majetku súdneho exekútora.“

Navrhovateľ požaduje vydať tento nález:

«Ustanovenie § 47 ods. 3, posledná veta, zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení „Exekútor však nemá právo na náhradu trov konania za úkony, ktoré vykonal do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie.“ nie je v súlade s článkom 1 ods. 1, prvá veta, článkom 18 ods. 1 a článkom 20 Ústavy Slovenskej republiky, s článkom 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s článkom 1 Protokolu zo 4. novembra 1950 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou...

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až e) dospeli k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily..., môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd návrh predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna podľa § 25 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preskúmal návrh a dospel k záveru, že spĺňa všetky ústavou a zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti na jeho prijatie na ďalšie

konanie. V tejto súvislosti ústavný súd nezistil nedostatok podaného návrhu ani v súvislosti s tým, že návrh podal prvý námestník generálneho prokurátora Slovenskej republiky, vychádzajúc z obsahu čl. 151 ústavy v spojení s § 9 ods. 1 písm. a) a s § 11, § 12 a § 13 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Ústavný súd sa už k aktívnej legitímácii prvého námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky vyjadril pri svojej rozhodovacej činnosti (PL. ÚS 95/2011). Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto uzneseniu pripája odlišné stanovisko sudcov Jána Lubyho, Lajosa Mészárosa a Juraja Horvátha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2011